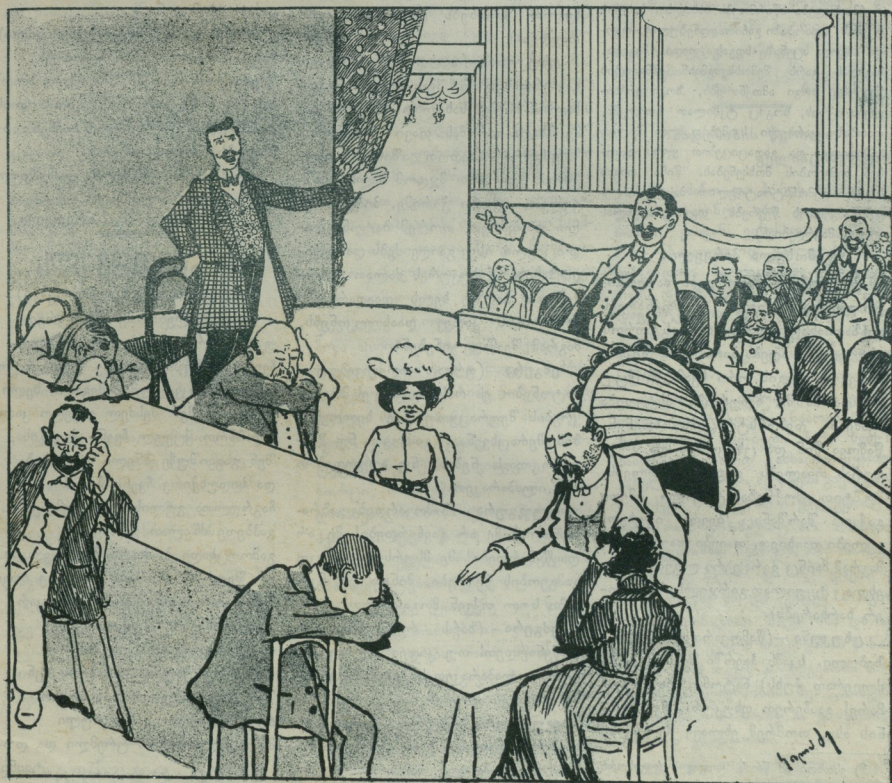

კვირა 25, მაისი

ფანტ კაბ.
თარგმანი
საქართველო

საბუნარი

№18. იუმორისტ. ჟურნალი

სხანა სხანაზე.
სახალხო სახლში.

(იხილეთ 2-ე გვერდი)

ბაქი-ბუქი

(სქმოთ ფურ).

ვოდევილი ერთ მოქმედებათ*.

(ანუ შევსებაშეადგობს სსახლსა სსახლან არსებულ ქარაულ წარმოადგენებს შმარ თველა წრის სეჟმოდანქელთა, წრისა-ღაღათა; წურთა და სტუქმართა კრება).

მოქმედნი პირნი:

ექვერა — თაგმოდამარე.

კარკორა } გამგეობის წევრები.

ცხუქურა } ოპოზიციონერები.

ჯუჯუგურა }

ბოქაოლის თანაშემწე.

(მოქმედება სწარმოებს სახალხო სახლის სცენაზე, დარბაზი განიარღვრებულია. ფარდა ამოღო სცენაზე სხვას დღი მგოლა. მგორდას ზარის შემოსვლითან გადგეობის წევრები, ზოგი ამთქნავენ, ზოგი ფრჩხილღებს იქრის, ზოგიც ტბილათ სთოღღებს. დარბაზი ცარიელი სკამებით სულ მილათ გაჭედღოლა და გოფაოცებთა ურის ფელღებენ გამგეობის მოხსენებას. წინა რიგის სკამები დღმონსტრატულათ პასუხს აღღღენ გამგეობის წევრებს, თავის აბიღლას ველარ მაგრღღებან).

გამოსვლა პირველი.

ფხუქურა — (წამოდგება და ღონიერათ გაიხმორღებს. დამთქნარებს ღაზათიანად. დამთქნარების ოროს ისე ღიღათ აღღებს პირს, რომ შიშით პირველი რიგის ორი სკამი წოქცუფა, დარბაზში ხმარობა ასტყდება სკამები დემონსტრაციას ახღღენ, წამოვა წინ და ცხუქურას და ჯუჯუგურას თვალღებს გაღღოღობიღღებს, მუშოღთ ემუქრება) ტუქური იმღიღ გაქეთ. შარშინაც ბეგრი იქუხიუ, ყრღებს დახიღეთ, თაღებ დარღთქეთ, მაგრამ მაინც ვერაფერი დაღაკუღიღთ, ეხლოც ტუქულათ გარღიღღხარ. (ღღიღი ხარხარღებს).

ცხუქურა — (წამოვარღება გარბა-ხეღოლი. სკამს პარწნო შეათამაშებს. ძლიერად ქუქს) ბატონო თაგმოდამარე! ვაღერეთ ფხუქურა, ანუ იცი-ნის ასე, თომრემ ეღღაღე სლოკონ

* ესთხოვ ამ წრის ყოფილ რეჟისორს ა. წურუჭავას ეს რეჟი ნაწარმოები მიღღლს თაღს მწავალღებთ ქვეშ და გამომღღურის სცენაზე.

აღტორი.

დაღიწებ და აღწ ვაგერღები (დაი-წვეს სლოკონს).

ექვერა — (ზარს ისვრის) ვაგერღი წესიერღებს ნუ არღვექ! ვაგერღი! ნუ თუ არ ხეღად რომ აქ პოლოცი-ერი ზის? კრებას დაღიღბუღავენ და კრღოს პასუხის ვებაში მიგვექვექ (კოზემში მჯღომ ბოქაულის თანა-შემწეს ვამოღღიღება და დააცხი-კვებს. ცხუქურა სლოკონს შესწყყყს და ასეთ პიღით იხეღეთ შეშინეღელი) ამა ეღლა რაღა ექნათ? ბატონ პო-ლიციღღს ვეღღიღა და აცხიანკვებს. ეს სახარღოლი ნიშანი (ბოქაულის თან შემწე ისევე ჩსაოღღებს ექვერა ხეღით ანიშნებს ცხუქურას რომ დაღღდეს.)

ცხუქურა — (დაასლოკინებს) არ ვაგერღდებ, არა აშას მათხოღეს სა-ხალხო საქიქ, სახალხო ხეღოღენბა. მე მშათა ვარ მას თაღი შეგსწორო.

ექვერა — (ხეღით აშინებს ცხუ-კურას გვერღით მჯღომ ხალს) მიშ-ვიღეთ, თქვერი ქირიმი, პირზე ხე-ლი დააფარეთ, თორემ ბატონი პო-ლიციღღი ისევე ვაიღღიღებს და დავი-ღუქვებით. (ცხუქურას ძაღათ დასვა-მენ და პირზე ხელს დააფარღებენ. ერთ ორს კღღვე დაასლოკინებს, მაგრამ შეაწყყიღებენ).

ექვერა — (ფრიაღ აღღღღღღელი) ბატონებო ეს რასა ზაგვის? ეს შოღლი კრების შეურაცყოფა! ეს ხეღოღენ-ბის შერაღღენბია. გთხოვთ ნუ მის-კომთ თაღს ნებას, ნუ აღღღღღებთ ისე იღღაპარაქეთ.

ჯუჯუგურა — (წამოვარღება გარბა-ხეღოლი) მე არ ვაგერღღები! მე არ დაღწყნარღები! მე მსურს დახოხო-ვა გამგეობის წევრები, მინდა ეს სკა-მები სულ თქვენ მოგაყაროთ.

ექვერა — (ზარს რღეს) გთხოვთ დაწყნარღეთ თუ კღღვე ასე ოღღღ-ღღებთ იღღაპარაქეთ სიტყვას წავაგრო-მეღთ.

ჯუჯუგურა — (უფრო ყვირის და სკამებს აწღღღღეს) არ ვაგერღღები არა! მინდა შოღლი ვამგეობას (სქმი-ნელი ხმარობა ასტყდება. თაგმე-ღღოღარე ემუქრებას მტკრღებს, მაგრამ არაღვის არაფერი არ ესესს)

ექვერა — (თაგმე წერეს მტკრღებს და დაიყვირებს) გასწყნარის! (სქმაროს ბოქაულის თანაშემწეს ვამოღღიღიე-ბა, თაღს ვაგანებს და მაგრათ და-ცხიანკვებს)

ექვერა — (მზღაღათ თაღს უკრავს) ღღიღის წყაღობა ბატონო! (ვეღღღათ თაღს უკრავენ, დაზაზში სიწუმე ჩა-მოვარღება)

ბოქაულის თანაშემწე — (წამოი-წვეა, ხმალს ამოღღებს და ხმა მღღღა) ეს რა ხმა მომესმა? ვინ დაიყვირა ძირისა!

ექვერა — (მოწიწებით) არაფერი, ბატონო, ჩემი მუზობღელი ძირს ჩამო-ვარდა სკამიდან.

ბოქ. თანაშემწე — (კაყოღილი) ჰეი! (დაღღება და ამთქნარებს)

ექვერა — (კრებას საიღღღელი ხმით) ხალხნი დაღიღღეთ! ბოქაულის თანაშემწის ცხვირი ტულ საქმეს გვი-შზადებს, ვერაფერ კრებას.

ღღღს ბეგრი ვიწრომე, შემღღვი კრება ზეგ. (გარბის)

ირთელი.

ე. ნინოშვილს

(გარდაცვალებიდან ოცი წლის გამო) თაღიფუღღების მებზიარბარევე უკვე შესრულდა ჰა, ოცი წელი ჩვეთვის ზღაკრათ თაგ შეწირულო რა რომ სიკციღობა შეგახო ხელი, მხოლოდ ქენ შესქღლ ვაგეღო კარი ჟღაღბთო ქვეულ ჩვენი ქვეყნისა, შენ ვაგეშექენ ბნელი ცხოვრება და სიღღუქება ჩვენი ბედისა. ჩავრღლთა გულის შესაიღღღღღეე ვამღველ ძნღლათ ვასაბიღღღეე გამოუცხადე პარძოლა მწავალღღღებს არა შღღღეი, გჩირბერ შესწყრე თაღე შენ საზარტყინო ბომჭულ ვაგაკარ ჰკლავადეები“ ჰღღოღიღები“ არ დაიწღღეე იასარნები“ ,,კრულ ფუქტინი“ და მითი ძენი შენ დაგვიხატე ღღიღის ნიჭით ძაღ მომკრება ვამფუღღელი მშრომელი სახლი ტრემლი და ღრ-ტრენვა მათი სახლო-კარი ოზრტული. შემოიკრები: ,,ჩამწარღღდინი“, ,,ტყისპირღღიღე“, ,,უიწიღღღები“,

„სიმონაები“, „კირისტინაები“, გალომგულე „მკირი შვილები“ და შეადლუე ქორში ნაწროთაზნი შქმენი ძალა ვანტელი ბელის თუმც ერთხელ დისცეს, მარა არა ის დრო მოვა ცეცხლებერ კვლავ აღინ- თების

და ჰა ასეთი გმირი მხატვარი მხსნელი მესხია ჩაგრულებისა არ დიდრტემის ცოც სამართლან სიკვდილს მის ვერ შეუვებია. რაც დრო გივილის მეტათ იცნობენ და მეტ ფას დასდებს მამართლ- მუწუხარ და სათაყვანო იქნება მარად გმირ ბელტრისტის ხსოვნა, სამარე.

შხანკოლა.

მაინის მარადი...

სხვათა ბულბულთა წალოკრნი, გულისა ვარდნი, სატროფნი, ტანჯულ სიციხელის წყ რონი, მიჯნურთა გადასაკონნი: ტურფად რთულაყენენ, შლილ აყენენ მაისის პირველ დღისა და სუნწებებს აკემდევენ უკეთეს სიციხლისსა... და მით ნეტარნი ბულბულნიც იძახდნენ ტია-ტლას: ვიშ, სიციხლვა დასწრება მაისის პირველ დღისა..

მათ გვერდით, აღმოსავლეთით, ბულბული ტოტზე მგდლობათ— უხბოდა ჰვენესდა.. თაღლითაგან სცივოდ ცრემლი მღულარე... პირველ მაისის, სიმწვანის, გარდაფურჩქენისა დღე იყო, მაგრამ ჯერ მისსა წალოკრში ვარდი არ გარდაშლილიყო... ჯერაც ჰყინავდა.. კოკორი გვიან რომ იფურჩქენობდა, აი ამიტომ ბულბული ჰვენესდა, იმდღერებობდა...

მის ნინოწმინდელი.

გურუჯი სცენა

(ავად-მყოფი.)

„ქარვით ვიყავ, ავით გაგზდი ახლა კარვით რაღა ვამხდისო“ ნათქვამია თათრულად. სწორეთ ასეა ჩემი საქ-

მე. გამიწყრა ღმერთი, შემხვდა უე- მური და შევიკენი ავით. თუ სადმე მარჩილი იყო ყველაოსან ვიყავი, ყველას ვაჩრვებე, მარა არ იქნა ახა არა ჩემი ნორჩენა, აწი ამ მარჩიე- ლებმა თლათ გამიხეტეს გული, ერ- ზის მითხრა: სამოსახლო უნდა გამო- რცვლოვო, მეორემ მითხრა ვრცხას დღეუწყვეტხაზრო, წესამემ თქვა შენი სალოცავი ხატია განწვრალი და შესაჩირავი უნდაო. რა ვქნა ახლა, რომელ ერსს დაუჯგრო, რომ არ ვიცი? ერთ კვირე დღეს ესოში დავდროილოდნი, მგვიდა ჩენი მე- ნოხელი და მითხრა: კაცო ნომრებე თვისი მაგ ნარჩილესს და დობტურ- თან წადო, დღეუჯგრე და მეტ წე- ველი. მივედი დობტურთან გამზინ- ჯა მაგრო და მითხრა ნომრები გაქ აწლილიო, გადავირე კაცო, ვეი დისადუბავი ყორაფელი ავთაყოფო- ბა ვანიგონია, მარა ნორტრების აწლა პირტრანთა ვევიგონა ჩენმა ყურებმა. ვეითხე დობტურს, ბატონო ავი ნომ- რების აწლა რაღაა მეთქი, ნომრები კი არა, ნევრებო, ესე იგი ძარღვე- ბის ავათყოფობა გაყო, მაშენი კი დღეუჯგრე სტორეთ, რაც რომ მე მიწა მითონნია და შეწა მიჭრია ძარ- დელები კი არა სული რაფერ შემჩრა, მიშველე შენი ქირიმე მომეცი რამე წამალი მომარჩინე და მიმსახურე მეთქი უთხარო. ჯერე მითხრა ხო- რეულს ნუ ჰამო. ვიფოქრე, სადაა ხოროტი, რომ ვეპმო, როსტი კი არა მომინებისან პირში ტყვიე მაქ ვამო- ძვრალი. მეტე წილი ჰამე მაწონი, კვერცხი, ყველი, რძეი; ციე-წყალში იბანავე, სუფთათ ჩეიციკი, ცოტა იმუ- შავე, მეგრი დღისვენე ი წამალი დალიე და მორჩებო. ვაი ბაბუა, ამდენი წეძლებე, რომ შეიბენება და მაწინ არც ავით ვაგვდებოდი მეთქი ვიფოქრე და ბოლოს ავიცი მითხ- რე ეცადე გულს ნუ მოიყვან და ნუ გაჯავრდებოი. კიი დავგმართოს, გუ- ლის მოყვანა კიი არ იყოს, მარა სახლში, რომ ნახვარი იყა სიძინენ არ გაქ, ბანდები შიმშილით ვიკვდე- მა, რაჯანი გუქტევა და ამ დროს, რომ დღანის ფულიზა და ათასი ებ-

დასახადიზა დავადგებოქნი, მამეჭეჭო- ლი და ნუ მოვივა გული. სამაჩირა წამალი დამიწერა მარა ახლა ამის ფული არ უნდა? ამის არ ეყოფა კიი სამი მანათი და მე სამი მანათი კი არა, სამი კანეკი არ მაქ ჯიბე- ში. რაც რომ ავით ვაგზდი მერე ფულიზა არ შემირთა ხელი, ამის თქმაი სირცხელი კია მარა სამწუ- რიანს აბახიანში ვეღარც კი ვწნობ ისე დამავიწყდა.

მივედი შინ და ცოლმა მითხრა: ნუ გეშინია, ღმერთი მორწყლევო, რაწა მოწყალეა რა, მე კი ვცდები და აწი გინდა იყოს მოწყალე და გინდა არა. ჰსანამ ჰეტრეიე მოვიდა ჰავლიას ტყავი გააშპესო“. სტორეთ ასეა ჩემი საქმე.

რ. ჯიბილ.

მადლობის წერილი

ველისციხელებს.

ჩემო ძმანო და პირის ზიარებანო ველისციხელებო! არ ვიცი დღერე თმანი, ვისგან ვისესხო სიტყვისი რომ უნდა-ლულოდ გამოვთვაკა ჩემი თქენებანი პატივისცემა. სიტყვების დავა დავაგებნი და ვეცდები საქმით თანერტკითოთ ჩემი განძრახვა; მო- წირეებით ვემთხვევი ყველა თქვენ- განის მარნის კარებს. ვადავიდეთ საქმეზე:

თქვენ ჩემო ძვირფასო, ვეებერ- თელა სოფლისთვის ჰანაოვნი“ პა- წია წყაროს სვე-მედი ჩემს ხელში ჩაავადეთ და ამით ვამხადეთ წყაროს ,,ხელმწიფედ“... მეც ჩემი ვადაყეთს! თქვენ იმდენთა რეგულითონის ხართ რომ ერთხელაც არ მოინდო- მეთ გვეკითხათ ჩემთვის, თუ რამდენი მოგვირფე ფული და რა დანებრთა იმ ფულეებს. ან და კიდევ რაგორ არ გადაგიხადოთ მადლობა და არ მოვიხადო ყველა თქვენგანის წინაშე ქული რომ თქვენ დაუდევრანი ხართ და ამ დაუდევრობით მე ,,მოსვენე- ბის სკამი“ მომარტოვით. ვამადლობთ, დიდთა ვამადლობთ.

თვენთვის თაგ-„ტანწირული“ ტქნი- კობას შამქარნი - სუკსრების დანაკარავა ალუბო სოშსავეა.

ნაწვლილთან სწორეა მაშინდელი.

თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტი

ნიკობურგის ქლაქი სოლომონ ბრძენის ხელში

გამოჩენილი მოღვაწე ჯანქარ-ყლაპია (ეს გვარი მსთვის სამეგრელოს განპირა ქალაქს მიუთქა, თუმცა თითონ იანეთელია.) მუნ იმობს თავის ლაშქარს უფოს და უტყინოს, მისი სახლთ უზუცესი ვლასი, სტორიკების ლასანი, სათითათო გამოიხმობს:

1) ზოფარ სარდალი სოლომონ ბრძენი — უკანონოთ შენაძენი. —აქჩხა!

2) ანტრია მოციქული, ბაქარაში ჩაბუქნული? —აქჩხა!

3) სოლოსონ შ—ტორია, ვითომ მუდამ სწორია? —აქჩხა!

4) მინაყო როცაქ, მუდამ დადის ბირეაზე? —აქჩხა!

5) თაქუაზიარა კოწია, სწორებმა, რომ მოსწვია? —აქა ვარ!

6) თეთრო ბიჭო მინაყო, ბანქნი როგორ დაგბრაყო? ქალის იუბვიდან თავს გამოვლეს —აქჩხა!

7) კაცია უქმბი, რათ არა ვაქვს ვარდი ვულზედ. —აქცხა!

8) ვაქარი გვალია, ბჭუხედ მწყურალია. —აქცხა!

9) აღარა სჩანს ნესტრი სულთათანა მას სწორი.

აგან-სკენაზედ გამოჩნდებიან: კოსტა, ზოსიმე, ვიორგე სამსონი, ერმალო, სტეფანე (უკანასკნელს მოაქვს კალათებით აგურები ყველანი მას დაეცევა, ჩამოაყლიან აგურებს, კეთდება ბარაკადები უგეგმოთ, რადგანაც ემელიან ОТСУТСТВУЕТ.) შედგა ვითომდა ოპოზიცია —ლაშქარი ორ ბანაკათ ვაიყო.

რალაცა მანქანებით უზაზედ ვაჩდება აქვსენტივეი თავისი მომღერალთა გუნდით—გუნდშიც მღელვარებდა. ზოგიერთი უზრი მომღერალი მარცხნივ გადადის. მესამე სართულის კოშკის კარები გაიღება გამოჩნდება ქანქარ-ყლაპია:

— „მოლით შეიღობ, აქ მოგროვდით გეტყვით ველის გასათობსა“, რაც რომ ვითხრათ დამიჯერეთ, მრავალ ტანჯულ თქვენს იობსა. კარვალ ვახსოვთ ბუბტში ბუნგე, პალაშკოვსკი ზღვისა გმირი, ერთიც მოკვდა და მეორეც, მათ საფლავზედ შწარედ ვსტირი.

ხორო: ბუნგე მოკვდა ამბობენ, ღირსეულად ამკობენ; ჩვენი ქანქარ-ყლაპია, მათ ვაჩენას არ ლოცავს, აღებული ქანქარი, იქით-აქეთ უკოცავს, უკოცავს და უკოცავს.

— ბუბტის შემდგ შეილებო! დავფიკ ელევატორი, მოიწონეთ სული ყველამ, ვარგისია და სწორი.

ხორა: ნახეთ ელევატორი,
 არ უფარვა მატორი,
 კიბოსავით საწყალი,
 საცოდავით დაცოცავს,
 მის ფულუმში ჩუმდა,
 მამებს ხელი უტოცავს,
 უტოცავს და უტოცავს.

— ამის შემდეგ შემოვიღე
 კაბეიკის ნახევარი,
 ზღვა, ხმლეთი, მით დაბეჭე,
 საქონელი, თანაც მგზავრი.

ხორა: საქონელი გაძვირდა,
 ძველი ღრე რათ გვიღირდა,
 მარგანეცი (შავიქვა)
 ბათუმისკენ მიტოცავს
 მაგ ფულუმში ვილაცას,
 ხელი მისკენ უტოცავს,
 უტოცავს და უტოცავს,

— ჩემ მაგიერ სოლომონ
 დროით გიზამთ თაობას,
 დაუჯერეთ ძველია,
 ნუ იჩინთ გულ-ქვაობას.

ხორა: მოიყვანეს სოლომონ
 ხშირად ყვირის:

„**Пошел Вонь!!**“..

დაიფიწა მირონი,
 ყველა სწყველის— არ ლოცავს,
 მისი ხელი წყველი
 საღებავში მიტოცავს,
 მიტოცავს და მიტოცავს.

— მარგანეცის დაკლება
 მუშებს ვადავებარალოთ,
 რომ არ მოხდეს გაფიცვა,
 ეს აზრი ჩვენ ვატაროთ.

ხორა: გაიფიქრე მუშებო,
 ატალახდა ქუჩებო,
 შტრეიკებებერებში კი
 სოლომონი დაცოცავს...
 ქალაქისა ფულუმში,
 ხელი მისაც უტოცავს,
 უტოცავს და უტოცავს.

ამ დროს ზალაში ვილაცა ბარით
 შემოიჭრება და ბარისტონის ხმით
 ერთს დასკვივლებს:

ქუთაისში, გაბაშვილის გორაზე,
 სასწაული ერთი დიდი რამ მოხდა
 მიწა იძრა და ღღინისა „ფანტან“
 ვითა წყალი ქურებიდან ამოსკდა.

ხორა: დახე ქალაქის ბედსა
 სულ დანაგრევს ის მთებსა

1) მუშტაში ვარ. 2) გოლაგინსკზე დაღვივარი. 3) ფუნჯულტრზედ აველი.

დავით და კონსტანტინეს
 ტყუილათ ის არ ულოცავს
 გაბაშვილის გორაზედ
 ჩენნი თავი მიტოცავს
 მიტოცავს და მიტოცავს.

აქ ხოროს დალილილბა ეტყობა.
 დანარჩენი კიბხეები შემდეგ შორიგ
 სხლამისთვის ვადაილდა.

თათარ-ბეგი.

ზატარა ფელგეტონი რაინდები.

ერთხელ „მათრახს“ შეხვდა „ლახტი“
 მობუზული ცრემლიანი,
 მიძახა: „— ქაჯან, ზრასტი“,
 და საბარალო, ყოყინი,
 მოეგებია უცბათ ყელზე,
 ტრფობითა და ალერ სითა;
 მაგრამ „მათრახს“ არ ენა,
 „შეისკუბა იგი ხელზე
 და კითხა მის: სალახანა,
 მოეთყვი ნეტა სითა?
 „— მე... მე... გუშინ გეთაყვანი,
 „მიმერთში“ გეხელა

და ქუჭური ლანძღვა-ქორი
 მოვიტანე სულ ცხელ-ცხელი!“
 — სილოვანი არ გინახავს?
 „— როგორ არა! — ლექსსა ჩნახავს
 და თვითონ სწერს კირტიქისა,
 პოეტობა განუზრახავს,
 და მუდამ დღე ჰქექს ნავიასა!“
 — კვირიკე ხომ არ გინახავს?
 „როგორ არა სუქსა, ჩენის ვერში“
 „შოვინისტად წოდებულნი:
 გაურქვია თვალი ქერში;
 გოგრა აქოთქოთებული,
 ტინი გამორტებულნი,
 ისე უზურს, როგორც ქურა!
 სწორე გითხრა — პარდაბირი,
 მწერლობისა არის ტურა!“
 — გუტაბიკი არ გინახავს?
 „— იგიც მუდამ ლექსსა ჩნახავს,
 როგორც ჩენნი სილოვანი;
 როცა ბოლოც დაინახავს,
 ლექსი სკვივა ტბილ-ხმოვანი...“
 — რედაქტორი არ გინახავს?
 „— იგი ზის და ყველას ძრახავს,
 უცბათ ვესფერებულა,

FLS/LS

საქართველოს
 საბჭოთაო კავშირი

ლექტორი-კი ვაულობავს ისე გამოშტერებულა“...

— ცოც, შე გლახა-სიყიანო! ვის ვალობავს ის საპყარი? მხოლოდ მტერს თუ ააბუქებს, მთელი ფედერალთა ჯარი... მაგრამ აქიმ ტყეშელოვი, ხომ არსად არ დაგინახავს? „— ბოლოკების რეკლამა სწერს და ქვეყანას იმით ლახავს! — გელთავინ არ გინახავს, ეს ფერების დებუტატი? „— ეს რომელი? გლეხებისა ტყავის მხდელი „ატვოკატი“ — დიახ!

„— ერთხელ ქუთაისში, მობანტურდა როგორც ბატი, და ხელთ ეყვრა ლოკუმენტო, თავის გასამართლებელი“... — სთქვი, რომელი! „— ისე... ასე... თემიც! ისე!... — სთქვი თორემ შა, მყის ვაგრასის! „— ჩემს ტანგონებს, გეფიცები, ჩემს საყვარელ გარყვნილებას: ასე ასობის მათი ძმები — სილაიანი ბიჭები, რომელნიც დაუზოგველით, სამშობლოს ხრავენ ხერცილიდან და გლეხებს ერეკებიან, ტირიფონისა ველიდან“...

— მერე, შენ აქ რას აკეთებ? „— ქუჩის „მუზეუმს“ დავაფეთებ, საპნის ბუშტებს ვავაფეთებ, ავიკნები, ჩავიკნები; ფედერალი შევიკნები!“ — ცოც შე გლახა შე ტრაბახო! აქ მხარეში არა ვნახო! აუტყუნა მას „მათრახმა“, და ქეთინი მორთო „ლახტმა“...
ლახვროსანი.

ნოქართა კლუბის „ვახუშტისძის

კლუბსა ჰყავს წევრად ნოქარი კაცი მაღალი სქელია, დინჯია დარბაისელი ბლომად ღვინისა მსმელია. ერთ ღამეს ვახუშტის გამართავს მოიწვევს სელაპანსაო, პირველი ყვირილს დაიწყებს მგორეც აძლევს ბანსაო.

„სტარშინა“ მიღის ამწერლებს არ შეიძლება ეგაო, პასუხად ამას მიიღებს: შენ ხომ არ გინდა ბრეგაო. ჩვენ წევრები ვართ კლუბისა ასეა ჩვენი ნებაო, ისა სჯობს სახლში წახვიდე ტატყობო, რომ გვიჩინებოა. — მე წავალ სახლში აქიდან როცა თქვენ ვავაცილებო, და კლუბს საფრთხესაც ამითი თავიდან ავაცილებო.

წამოხტა „გმირი“ სელაპან სახმურბათ მოემზადაო, ვინც აწვევებდა იმასაც უწოდა არამზადაო, ტერ-მარტირუბაც დაქანდა სიტყვა დახარჯა მეტია, „სტარშინას“ სწორედ მოჰკლავდა, რომ ჰქონებოდა კეთია. — ამ საქმის გამო საქაროთ მოაწყვეს წევრთა კრებოა ორ ვახუშტის გულისთვის ალიაქოთი სტყდებოა მოვიდნენ ჩვენი „გმირებიც“ აუტრეზი ჩამოყარესო, და სამ-სამი თვით ორივე კლუბიდან გამოყარესო.

ზენათობა.

ქესტვირული

(ჩოხატაურისთვის)

დილამშვიდობის მასიკო, გეთაყვა, როგორ ბრძანდები? მადლი ღმერთს, კარზე მოგასწარ, ველარსთ გამოქანდები!.. წავილილინებ ცოტასა, ცხადია ვამიჯავრდები, მარა რა! ვანა ცოტა შენ ფერი ღვლიყანდები! როცა ჩემი სტვირის დამტრევის ჰლამომუნს... მოსლით ბრახები... შო და, შენც იცი ჯერ იმათ, ვერ შესძღეს განაძრახები!.. ეხლა მითხარი ბიძია, რისი გაწუხებს დადრები? თუ „კომისარმა“ დავცნალა... შენ სხვებს ვადაჰყარ ფანდები!.. სეზონი მოგიახლოვდა, მშრომელი ხალხი, საწყლები

პარკებს მოზიდენ, მინამწერი დააზადვე კარგებს... დალაღებს ბერსა იზოვი „სწორი“ რომ აქვენ ყანთრები, ნუ ერიღებთ სინდისსა, ვაუთავის ნუ ეხათრები, ფუთი ასწონთო, უთხარით ხუთი გირავნაკ ნაკლები!.. ბეთ-კი მანთი მიტვი, მერე ვაწველ დავთრები და უთხარ, მოდი, მიირთვიო, როცა დავჭირდეთ ფართლები, (რალა თქმა უნდა იმას რომ უფარგისი და დამკლავი)... ამ როგავ გამოუქვით მათ დანარჩენი ქანჭრები!.. მერე თუ ვინმემ გიმღეროს საქმე ეს, არა საქმები, ვაჯავრდი... როგავი მაქარდეს თქო, მონახე პლუტოკრატები... (ვითარდა ერთმა იზოვა საჩქაროდ თვით ამქრები)... მიმართე იმთ მელურად, თუმც ცოტა ოდენ ხარჯები აყუყუბა... მარა რას იზამ, იმ კაცებს რას ემათლები (ცოტა „ხალსკას“ თუ აქმვე, იმათთან შენ-კი დათვრები)!.. ხელს მოგაწერენ „პროტესტზე“ წაველას დანახებთ, ტყვილი არისა, — იტყვიან, — შენ-კი... მართალი დარჩები!

ჰო და, ასეა ძიაჯან, მესტ შენზე აღარ დავცდები... ვესტ ვაფევი ჩემი სტვირითა, აწი ზეითვენ აყუყვიო, იქაც ელიან ჩემს მღერას ფუტურისტ „დემოკრატები“
წავილა.

რას აკეთებენ ჭიათურის ინტელექტუალნი?

ერთ საღამოს ფიქრების ვასაფანტავდ ჰითათურის საღვურისკენ ვავისერინე. მიუახლოვდი თუ არა პირველი კლასის ბუფეტს ფები წამოიყვარ კონვერტს. გულმა აღარ მომიბოძინა, ავიღე და (პირველად ჩავიღინე ეგ ცოდავ) ვავსენს: „მუდამ წულში მოსაფონარო და სოცოცლის მომციეო ბიქტორ! — ამოვიკითხე წე-

რილში — ნეტავ ვიცოდე რა ჯადონსური დღე იყო ის დღე, როდესაც თქვენ გაგიცანიათ. ჩემს თვალებს ჯერაც კრეკლები არ შეშრამია. მიქტორ! ოხ, რომ იცოდე რა მწერა იქნება ჩემი ცხოვრების დღენი ისე, თუ შენი დამატებელი, მომხივებელი ენის ტიტინი არ გავიღანე?! უშენოა ცხოვრება სიკვდილიანი. როგორც მუწყურებულ ძიობას წყალი, მისი მინდა შენი ნახვა. მოგვლი ს. დარკვეთში, სადგურის პირდაპირ; თუ მომატყუე და არ მინდა შეურიანი ტყეია მისხებრკლებს*. შენი (სახელი ვერ ვაგაჩინე).

წერილი წაკითხვისთანავე დაგმეტღე და პატრონს ვაუგზახენე. დანიშნულ დღეს მიქტორი ვაგვიანდა სადგურისკენ, მატარებელი დაგვიანებით გადიოდა. ამის გამო იძულებული გახდა მარგანეის გადასახლად ვაგვიანო გამგზავრებულიყო. დამებოდა, როდესაც ჩვენმა ინტელიგენტმა დანიშნულ ადგილს* მიახწია და რას ხედავს? ტან დგას კობწია „გოგონა“, თავზე ქანზის ფერი მოსახვევით, „შავი ამონიხლველი“ თვალვებთ, ერთი სიტყვით ჩვენებურათ რომ იტყვიან, — ციო მონა წყვეტ ვარსკლავს გავდა“... მიქტორი, წამოიწია რა უკანა ფეხების თითის ფრჩხალვებზე, ვით დაუნდობელი ვეფხვი თავდავიწყებით „მსხვებოლს“ მიხატა და ჩაიკრა გულში. რამდენიმე წუთის შემდეგ მიქტორი გონზე მოვიდა და მიჯნურს თვალი ჩაავლიო, რა ღამეში ხარ ჩემო სულის მობრძოლო, ჩემო მომიღისი იმელო?! ჩიოდელი ვიქტორმა... უცხად მოხდა რაღაც საშინელი... იხრა მიწა, ჩამონივრა ცა. მიჯნურები ერთმანეთს დასწრებლად ვიქტორი იქვე დარბა მისი დადებულთი, ხოლო მშვენიერმა არსებამ კი მოქუსლა. გამობრკვერა ამ ახნავეებს მოეწყუა ეს „შანტაჟი“ და გოგონა ტრანსასით ხელღონიერი იმ ბიჭს შევაპრებიათ ვიქტორისთვის. ორი დღე შეუძლიოთ იყო ვიქტორი. გამობიძება საწარმოვებს.

გამგვლიო.

დებეები.

ლანხუთი. „ლახტის“ „სახელივანმა“ თანამშრომელმა სათარეღმა, უკარავათ — სათარეღმა შეკავათა „შანკოლას“. მართალია „მთარხის“ რედაქციამ ამოიკრა პანწური, მაგრამ სახელივანი რედაქცია და რედაქტორი ეხლა მივავენო, რაც უნდა კერძო ინტერესით მომხახული წერილი მივწოდო, შეუმოწყებლად და შეუსწორებლად მიბეჭდავენ ყველაფერსო. მალე პირველ სახელს მოვინეჭევაო*.

შანკოლამ აგრე უბასუხო: რას ბეუტებობ სათაელო, მიმეზარო, ქეუა თხელიო მავთო გინდა შე საბრალვო ლაყე თავი ისახელიო!!

მიკვირს როგორ გიპოვენია შესაფერი რედაქტორი! შენ დასწერე სისულელი, იმან კიდევ — ბეჭდოს ჭორი. მწერლობაში სასახელიო თუ ვინმეა — (თქვენ ხართ ორი) პატრონი რომ გყავდეთ ვინმე ორთავე ხართ გასაჯორო.

წკიარბი.

ლესა. როცა სამკითხველს შენობის ფუნდამენტი თავდებოდა ერთმა „თავმა“ პრველადვე ხერღო გაიყვანა.. გამეგება ადრევე შეიპარეს ეს „თავვი“. თქმაც მტხენვია, მაგრამ ეს „თავვი“ აღმოჩნდა სამკითხველის შენობისთვის მიწის მშუქებელი, ყველა გაოცდა... შეირყა ლესის არე-მარე, იყო მიწის ძვრა, პეტაქობილი, გაჩნდა მითქმა მოთქმა მკარტობა, აქამდე თუ არცის ემეტებოდა მიწა, ეხლა ოციკ აღმოჩნდა, მაგრამ უეცრად გაიარა ეს შემძაწერებელი სურათი და ისევ წარსდება „თავვი“ შენახარტული ლესის ხალხის წინაშე და განაცხადა ტემბლად: (მგონია შეშხადებული შაქარ-ღუბი ჰქონდა პირში გამავლბებული) იმ დაწყებულმა ფუნდამენტმა თქვენი ჭირი წილი და მეორე ლავს აავეთ შენობაო; შეეცლი რადგან მისინ სრული წლოვანი არ ვიყავი და ეხლა კი მუნდეთ — სრული

წლოვანი ვარო!.. კიდევ იმდენი — ურის თქმის არ რყის... „ლახტის“ პირველში ჩემი შეილო დაახარადიო“ ასე ეწია ჯერ-ჯერობით ლესის სამკითხველოს.

იგ ფარსადან.

გამოცანა.

(ჩინახითისთვის.)

მელამ დეკლემოლი დადის, ეს საბრალვო სუღვის შეილო ალაბი და ტირილები მისთვის არის სულ ქორწილი. ენა მყაროდა და უზრდელი, ფლიდი არის და უზრ-პირი. საწყალ ხალხის ვაყუღეფეში ერთობ არის გამოცდილი.

ი.

ავეთის საზოგადოების პასუხი ღობა, ნავომარს.

„ვერ მივიღებთ თქვენს წინადადებს სამოქალაქო კლასის დაარსებზედ ჩვენში მიწა კარგი საბარავი, ხარობს ვენახი, კაპუსტო, ბოლოკი, პრასა, ხაზი, ქართალილი და სხვა და გვეინტერესება ვაგრკელდეს ნუნუაჟი, რომელაც ალვეზრდის შეილეს ყანწისტებათ და პოლიტიკურად მშვიდობან მუშენს, ჩვენ გვიჩნდა სამუშაოკო კლასი და არა „სახუნტოვიკოკო“.

საზოგადოების მონღობილებით ჯ ბატენიშვილი, ათინოვე წულაძე და კალენიკ ბერძენიშვილი.

გარგანა.

ღია წერილი ბ. „ლახტის“ გოგისას

უფნ. „ლახტის“ მეორეომეტ ნომერში მოთავსებულია დებეების სახით თქვენი წერილი ქუთაისიდან „გოგისას“ ფსევდონიმით. უნდა მოგახსენოთ, ბ. კარგისონდენტო, რომ ზემო აღნიშნული ფსევდონიმი მე გუკუთვნის კარ ხანია და რომ ოცობით გარჯილიყავით და გადაგეთვალთვლებოთ, „მთარხის“ ნომერში, ამას თქვენ თითონ დაინახავდით. მით უმეტეს უზრუნულია სხვისი ფუნდამენტი წერა მისინ, როცა პირდაპირ ვინმეს ეტყობი, ამიტომ გიხიოთ ხელი ავიღოთ ამ ფსევდონიმზე, რათა საზოგადოება შეცდომაში არ შეიყვანათ.

მთარხის თანამშრომელი გოგია.

F 88/2
1914

მიმშილი და შავი ჭირი.

ბათომი უთვლის ბაქოს: — დამაღვა ვასაქირია, სიმშილი კარზედ მადგია, დღე და ღამ მუღამ ეტირია, რადის სოფლიდან — სოფელში, ვითა მწირი და ბერია, ღმერთმა ნურავის აივენოს, ანგვარი მწარე მტერია. ქველ-მოქმედება ვავეცი, ავხარი მდიდართ ჭერია და სიმოწყალოთ ვაგროვე: სინინდი, ბზე და ქერია. სხვა ხერხი ვერ მოვიგონე, მავისთვის შესფერია, ხელში უჭირავს სიკვდილსა ბასრი რამ მოსახერია. ცელავს და ცელავს უწყალოთ! გიყო, ოხერი, — შტერია, ღამისი გავევქდე შოისიგან იმისი შენაკტერია.

ბაქომა შემოუთვალა: — აქ ნახე ვასაქირია, ჰაერო ჰლანით მესტუმრა სპარსეთის შავი ქირია. ვისაც ესტუმრა, სულ ყველას აგლიჯა თმა და წვერია, შეუბრალებლად ღარიბებს დასწხავის ეს ოხერია. ფხე-მარდი არის, ვითარცა ჯოჯოხეთისა ფერია, შავი, ბინძური, უკულა, ხოლოგრას ღვიძლი გერია. რა არ ვიღონე, მაგრამა ვერ ვაძლევინე ფერია, ეგლა დავრწმუნდი, რომ ესა ეშმაკის — მონაბერია. ქალაქი დაცალიერდა, კასპიის განანაპირია, ოხ-ღმერთო! იქნებ იბრუნოს თბილისისაყენ პირია.

ბან. ჯედაქტორო! ამ ჩემს მტორედ ვანმარტებას, შესახებ „ჯაფარ-ფაშას ბსეველინომისა, გთხოვთ ადგილი დაუთმობთ. საკვირველელია კაცის ბუნება, როდესაც ის უგზო უყველოთ ებრაგუნება. 1908 წ. „ეშმაკის პითრახის“ 24 ნომერში ჯაფარ-ფაშა ამბობს: „რათ გამოვადგებოდა ის, რაც არა ხარ!“ 1914 წ. „სახალხო გაზეთის“ 1190 ნომერში: — „არ გირჩევნია იყო ის, რაცა ხარ?! ნება მომეცი მე ასე უპასუხო: — შენ თუ ისა ხარ, რაცა ხარ, — კარგი შეილი ხარ შენმა შუგმ.“ თუ 1908 წლ. „ეშმაკის პითრახის“ თანაშრომელი „ჯაფარ-ფაშაა. 1914 წლის „სახალხო გაზეთის“ „ჯაფარ-ფაშა ვილაა. რომელია პირველი ნომერი ჯაფარ-ფაშა და რომელი მეორე „სახალხოელი“ ჯაფარ-ფაშასგან ველი პასუხს. ღანანხუთელი ჯაფარ-ფაშა.

ზახრუმალი.